

1

Als ik Bethany in één woord moet beschrijven, dan kies ik voor ‘doorzetter’, of ‘aanhouder’ misschien. ‘Onvermurwbaar’ als ik een gedicht over haar zou schrijven, omdat onvermurwbaar zo’n woord is dat indruk op mevrouw Moody maakt. Wanneer ik dat soort woorden gebruik, zegt ze altijd dat ik een geboren dichter ben en dat is best cool.

Boeit verder niet, want die woorden komen allemaal op hetzelfde neer: vastberaden. En als er iets is wat mijn beste vriendin typeert, dan is het dat wel. Het is ook een van de dingen aan haar die me het meest bevallen. Ze heeft altijd een heel duidelijk idee over de richting die het op moet met haar leven; beter gezegd: de richting waarin ze haar leven stuurt. We lijken in verschillende opzichten best veel op elkaar, maar daarin zijn we totaal verschillend en dat is dan ook een van de redenen waarom ik graag met haar omga. Ik denk dat ik hoop dat er iets van haar vastberadenheid op mij over zal springen en dat ik op een dag zal merken dat ik toch zelf het roer van mijn leven in handen houd, dat ik zelf kan bepalen wat er van me terecht zal komen.

Maar soms is Bethany’s vasthoudendheid ook heel vervelend. Of we nou net bezig zijn de puin hoop van de drukte rond lunchtijd op te ruimen, of dat mijn manager, Georgia, pal naast me staat: het maakt haar niks uit.

Bethany stapt dan, precies zoals op dit moment, met haar hoge sneakers waarvan ze de veters nooit vastmaakt, de Bread Bowl binnen, de enorme handtas die ze altijd bij zich heeft stuitend tegen haar heup, en strijkt neer aan het smerigste tafeltje.

'Pssst!' sist ze. Ze vist een stapeltje papieren uit haar handtas en begint ermee te wuiven. Ik negeer haar, mijn blik strak op het dienblad dat ik vasthoud. Dus doet ze het nog een keer. 'Pssst!' Dit keer schraapt ze er omslachtig haar keel bij.

'Daar heeft er eentje hoge nood,' zegt Georgia, die een stapeltje twintigjes uit de kassa plukt en de la met haar heup dicht schuift. 'Een beste keelontsteking, als je het mij vraagt.'

Georgia kent die vasthoudendheid van Bethany. Maar ze mag haar wel en grapt geregeld dat Bethany ooit nog eens onze eerste vrouwelijke president zal worden.

Ik veeg het dienblad schoon, leg het op de stapel en smijt de vochtige doek op het aanrecht. 'Ik moet maar eens wat tafeltjes schoon gaan maken,' zeg ik.

'Ja, dat moet je maar eens doen,' mompelt Georgia. Ze loopt naar het kantoortje, de biljetten om en om kerend zodat ze allemaal op dezelfde manier op elkaar liggen. 'Want als zij zo doorgaat met spugen, heb je daar straks je handen vol aan.' Over haar schouder voegt ze er nog aan toe: 'En geef haar een drankje, misschien helpt dat tegen die zere strot van haar.'

'Je bent te goed voor deze wereld, George,' zeg ik, een kopje uit het rek grissend.

Tafeltjes schoonmaken is waarschijnlijk het klusje bij de Bread Bowl waaraan ik de meeste hekel heb. Mensen maken er soms echt een bende van. Maar soms, als Bethany

er toevallig is, vind ik het niet zo heel erg. Terwijl ik kapot-gescheurde of verfrommelde servetjes en half-opgegeten broodjes opraap en me drukker voordoe dan ik echt ben, kunnen wij praten.

‘Moet je kijken,’ zegt Bethany op het moment dat ik een cola voor haar neerzet en haar tafeltje begin te poetsen. Ze stoot me zachtjes aan met haar knie. ‘Jacuzzi!’

Ik recht mijn rug, grijp het stapeltje papier uit haar hand en bekijk het bovenste blad waarop een wat vage afbeelding van een twaalfpersoons jacuzzi staat.

‘Toe maar!’ zeg ik, terwijl ik de lijst luxeartikelen lees: jacuzzi, binnenzwembad, eigen fitnessruimte, cardio-apparaten. Het klinkt te gek. En duur. ‘Cool, dit. Maar duur. Denk je echt dat we ons dat kunnen veroorloven?’

Ik sla het blad om en lees wat er verder nog aan moois geboden wordt. Aan de andere kant van het restaurant schraapt Georgia haar keel. Ik kijk op. Ze is bezig de meeneemmenu’s op een rechte stapel naast de kassa te leggen en werpt een betekenisvolle blik op Dave, de eigenaar van de Bread Bowl. Sommige van de koks noemen hem niet zo vleierend Betonkop. Om de een of andere reden hangt Dave hier de laatste tijd geregeld rond. Dat is een behoorlijke aanslag op het humeur van ons allemaal en het geeft mij nu niet langer de ruimte om nog een tijdje bij Bethany te blijven staan kwijlen bij plaatjes van jacuzzi’s en hotels met een eigen fitnessruimte.

Ik druk haar de papieren weer in handen en vis links en rechts wat verkreukelde boterhamzakjes van tafel om die vervolgens in een leeg kopje te proppen.

‘O, en kijk, hier!’ zegt Bethany, die mijn vraag negeert en zich niets aantrekt van de niet bepaald subtiele waarschuwing van Georgia. ‘Deze heeft een enorme open haard in

de lobby. Ik wil wedden dat er chocolademelk te krijgen is; gaan we daar lekker de hele dag rondhangen en beroemdheden spotten. Stel je voor: misschien slaan we er daar in de sneeuw wel eentje aan de haak!' Ze zucht en geeft me met het stapeltje papier een mep op mijn schouder; een paar servetsnippers wapperen uit het kopje weer op tafel. 'Staan we straks nog in een roddelblad!' Ze heft haar armen in de lucht en leest de denkbeeldige koppen voor. 'Mysterieuze schonen op piste brengen jongensband het hoofd op hol.'

Ik grinnik. 'Dat wordt eerder iets als: mysterieuze klunzen breken benen van leden jongensband na fatale botsing op piste.'

'Ook goed. Ik wil best een paar benen breken, hoor, als het dan maar een lekker ding is die mijn val breekt.'

'Hm. Maar dan heb ik de eerste keus.'

'Dacht het niet! Dit is mijn idee.'

Georgia schraapt haar keel nog een keer. Ze begint te klinken als Bethany. Dave staat in de lunchroom met de handen op zijn heupen de boel in zich op te nemen. Het laatste wat ik kan gebruiken is een plaats op de zwarte lijst van Dave. Ik vind het prettig als hij doet of ik er niet ben, wat 99 procent van de tijd het geval is. Dan doet hij me aan mijn vader denken. Ik ben eraan gewend dat de man me niet ziet staan. 'Hé, kunnen we het later verder over botbreuken, jongensbandjes en roddelbladen hebben? Ik moet de boel hier schoonmaken.'

Bethany zucht. 'Werk, werk, werk.'

'Yep. Als ik hier de zak krijg, zit jij straks in je eentje chocolademelk te drinken.'

Bethany kijkt even steels naar Dave en kreunt gefrustreerd. 'Oké dan. Maar bel me straks, oké? Ik wil weten wat je van

de restaurants vindt. Zack en ik hebben er al een paar uitgezocht.'

Zack. De beste vriend van ons beiden. Als ik hem in één woord moet omschrijven, zou ik... Nee, dat gaat niet. Zack valt niet met een woord te omschrijven. Hij is als een overbezorgde oudere broer, een maffe oom en een irritant neefje, alles tegelijk. Hij is een rondzwervende komediant. Een geniale musicus. Een fantastische vriend. En hij kan aardig zoenen – ik zweer dat ik dat alleen maar weet door een opdracht van Beth bij een spelletje 'doen alsof het echt is' in de brugklas – maar dat zal ik tot mijn dood blijven ontkennen.

Als ik heel eerlijk ben, komt het waarschijnlijk door Zack dat Bethany en ik op school niet als totale nerds worden beschouwd. De klimaatnerd en de dichternerd: links laten liggen en negeren. Maar Zack valt niet te negeren. Iedereen is gek op hem. Maar wij het gekst – bovendien zijn wij de eersten die gek op hem waren en daardoor worden we toch geaccepteerd.

Als ik een gedicht over Zack zou schrijven, zou ik zeker het woord 'vlegel' gebruiken.

Bethany staat op en smijt haar lege kopje in een prullenbak voor ze terugkomt en haar spullen pakt. Ik weet zeker dat ze naar huis gaat en met haar laptop op de bank zal ploffen om alle restaurants in Colorado op te zoeken en uit te pluizen, totdat ik bel. Vanaf het moment dat we met het idee voor deze trip zijn gekomen, heeft ze niet anders gedaan.

'O!' Ze knipt met haar vingers. 'Bijna vergeten. Weet je wat Zack nog bedacht?'

'Ik kan er alleen maar naar raden,' zeg ik, het laatste beetje rotzooi in de prullenbak gooiend en de peper-en-zout-

stelletjes op tafel rechtzettend. Bethany plukt een draadje van de zoom van haar shirt.

'Tattoos,' zegt ze.

'Tattoos?' herhaal ik.

Ze glimlacht en bijt op haar onderlip. 'Ja. Hij vindt dat we tattoos moeten laten zetten als we daar zijn. Alle drie dezelfde. Iets met 'Trip 2011' of zo. Of... ik weet niet. Iets sexy's.'

Ik pak het laatste kopje en loop naar de afvalbak die het verst weg staat, die bij de voordeur, en trek tegelijk aan Bethany's mouw om haar duidelijk te maken dat ze mee moet komen.

'Nou, ja. Maar...' Ze zwijgt een moment, terwijl ik voorover leun om het afval weg te smijten. 'Ik weet niet. 't Leek me wel leuk.'

'En pijnlijk,' probeer ik haar aan het verstand te peuteren.

'En blijvend.'

'En leuk,' herhaalt ze.

Dave's stem knettert door het restaurant. Hij foertert op iemand in de keuken, waardoor ik besef dat ik gauw weer gewoon aan het werk moet, voordat ik de volgende op zijn lijstje ben.

'Ik bel je,' beloof ik. 'We hebben het er nog over.'

Bethany vist autosleutels uit haar tas. 'Doe dat,' zegt ze, terwijl ze de glazen winkeldeuren open duwt.

Ik tast naar de ketting onder mijn shirt en haast me terug naar mijn plaats achter de toonbank om de rest van de vuile dienbladen schoon te vegen en nog wat te dagdromen over Colorado.

Bethany, Zack en ik hebben het al over deze reis sinds we acht waren, toen Zacks moeder ons nog 'De Drie Muskettiers' noemde. Het begon als een idee van mij; ik wilde

naar de plek waarnaar mijn moeder op weg was toen ze stierf, omdat ik wilde weten wat daar zo de moeite waard was dat ze haar gezin ervoor in de steek had gelaten. Maar al gauw wilden Bethany en Zack ook mee. Deels omdat zij mijn beste vrienden waren en begrepen waarom het zo belangrijk voor me was, maar vooral omdat het hen een prachtige reis leek. Spannend ook, als iets wat mensen in een film doen. Een roadmovie over drie beste vrienden die samen een mysterie ontrafelen. Is dat niet een prachtig filmscript?

We hadden afgesproken dat die reis ons examencadeau zou worden, desnoods zouden we het onszelf geven, en Bethany en ik waren praktisch vanaf de laatste dag in de derde al plannen aan het maken. Ze had het er voortdurend over en stelde zelfs een vaste plannendag in. We kwamen elke zaterdag bij elkaar om voorbereidingen te treffen en afspraken te maken (Bethany's idee). Gewoon om de beurt bij elkaar thuis (mijn idee). Met pizza, videospelletjes en vieze moppen over alle mogelijke vrouwelijke lichaamsdelen (Zacks idee). We hadden dat de hele zomervakantie volgehouden, met als enige resultaat dat we vijftien salami-pizza's soldaat hadden gemaakt en *level* negen hadden gehaald van een of andere game met zombies die Zack voor zijn verjaardag had gekregen.

Eerlijk gezegd konden jacuzzi's, skiuitrustingen en restaurants me gestolen worden. Mij ging het alleen maar om mam en wat er met haar gebeurd was. Waar pap zich helemaal niet druk om leek te maken. Toen ik hem aan de ontbijttafel over onze eerste plannen vertelde en zei dat ik na mijn examen naar Colorado wilde, maakte hij een ongeïnteresseerd geluid, zonder ook maar een seconde van zijn ochtendkrant op te kijken. Meer niet.

‘Dat wil ik om mam,’ had ik gezegd, staand in de deuropening en starend naar zijn rug, als altijd.

‘Wat heeft je moeder daar nou mee te maken?’ had hij gevraagd.

‘Ik weet niet,’ had ik gezegd. ‘Maar dat ik wil gaan, heeft met haar te maken.’ Ik had twee stappen de kamer in gezet en was blijven staan, de armen voor mijn borst gekruist. De kamer voelde leeg als hij er was. Altijd. Leeg en koud. ‘Ik wil weten waarom ze weg is gegaan. Wat is er nou zo bijzonder aan Colorado?’

Hij was abrupt opgestaan, had met een hand de krant dicht gevouwen en met de andere zijn koffiemok opgepakt. ‘Als jij dat wilt, moet je dat doen. Maar wij hebben er geen geld voor. Met het schoolgeld van je zus en maar één inkomen...’ had hij gezegd, de mok in de gootsteen zettend. Hij had de zin niet afgemaakt en was de deur al uit geweest voordat ik hem nog een vraag kon stellen.

Ik heb het gevoel dat pap sinds mams dood alleen nog maar in dat soort halve zinnen spreekt, helemaal wanneer het over haar gaat. ‘Je weet wat je moeder gezegd zou hebben...’ of: ‘Je moeder zou dat gedrag van je...’ of: ‘Was je moeder hier nog maar...’ Hij ziet er dan altijd heel verdrietig en kleintjes uit.

Dat is het grote mysterie in mijn leven. Mijn moeder. En mijn vader. Wat er tussen hen gebeurd is en waarom daar niet over gesproken wordt. Soms lijkt het wel of ik thuis de enige ben die het iets kan schelen.

Ik heb pap maar één keer iets over mam horen zeggen dat ergens over ging; ik was acht. Hij had aardig wat bier gedronken op een straatfeest, en was thuisgekomen met een schoenendoos vol foto’s aan de keukentafel gaan zitten.

Die avond zei hij dat onze moeder 'zo gek was als een deur', wat dat dan ook betekenen mocht.

Mijn zusje Celia en ik hadden nerveus gegiecheld toen hij dat zei, niet zeker of het nou als grap bedoeld was of niet; het riep het beeld op van mam als een oude, vermolmde, krakende en piepende schuttingdeur die woest heen en weer sloeg in de wind, met ogen die wild in hun kassen rolden. Geen van ons tweeën had herinneringen aan haar. Wij waren nog maar heel klein toen ze wegging. Maar Shannin, onze oudere zus, had niet gelachen. Pap was opgestaan, had de schoenendoos opgepakt en in de vuilnisbak gemieterd en iets gemompeld over dat hij een sentimentele ouwe dwaas was. Nadat hij het bedompte vertrek had verlaten, ben ik in de vuilnisbak gedoken en heb die schoenendoos er weer uit gehaald. Ik heb hem meegenomen naar mijn slaapkamer en verstoppt onder het bed. Waarom wist ik niet; het was iets wat ik doen moest, zo voelde het.

Later die avond, toen we alleen waren, heeft Shannin ons meegenomen naar haar slaapkamer en het echte verhaal verteld. Hoe ze op een avond wakker werd omdat de telefoon ging. Hoe ze uit bed gekropen was, de overloop op, en tegen de muur gedrukt om het hoekje had gegluurd, haar nachtopon om haar knieën geslagen. Hoe de telefoon opnieuw ging en pap met een kwade stem had opgenomen.

'Helemaal door het lint, dit keer, Jules,' had pap gezegd. 'Geen idee. Ik heb geen idee waar ze uithangt.'

Shannin had ons verteld dat pap net ophing op het moment dat de voordeur open knalde, mam binnenviel en iets over Colorado had gezegd – ze wilde naar de bergen. Pap had haar bij de ellebogen gegrepen, geroepen dat ze

dronken was en hulp moest gaan zoeken, en mam had gezegd dat ze al iemand had die haar hielp, alleen niet zoals pap het bedoelde.

Nadat mam vertrokken was en pap de keuken was ingelopen en de geur van koffie zich door het huis begon te verspreiden, was Shannin weer naar bed gegaan. De volgende ochtend had ze uitgevogeld dat de politie aan de deur was gekomen, terwijl zij sliep. Pap had haar verteld dat mam haar auto om een lantaarnpaal gevouwen had en dood was. Zomaar.

‘Haar hersens lagen op straat,’ had Shannin gefluisterd. Celia en ik hadden met opgetrokken benen zitten luisteren en elkaars handen huiverend vastgehouden. ‘Dat is wat pap op de begrafenis aan tante Jules vertelde. Mams hersens lagen verspreid over 41st Street. Ze moesten de straat afsluiten en een brandweerslang halen om ze eraf te spuiten. En tante Jules klopte pap op zijn schouder en zei dat ze wist hoeveel hij van mam had gehouden en dat het verschrikkelijk was dat hij zoiets had moeten horen. Pap had gehuild en gezegd: ‘Weet ik. En nu krijg ik dat beeld niet meer uit mijn hoofd.’

Nadat Shannin ons dat verhaal verteld had, ben ik naar mijn kamer gegaan en heb de deur op slot gedaan. Ik heb de schoenendoos tevoorschijn gehaald en de foto's van mam en pap op mijn bed gegooid en ze bekeken. Voorzichtig, stiekem, alsof ik iets verkeerd deed.

Urenlang heb ik naar die foto's gekeken. Naar mam, zo gelukkig en slank en vol levenslust, en ik had geprobeerd me haar dronken en krankzinnig voor te stellen, zoals Shannin verteld had. Het lukte niet.

Er waren tientallen foto's. Een foto van een eindexamen. Twee van een verjaardag. Eentje van hun trouwdag.

Ik had een paar favorieten, foto's waar ik telkens weer naar keek.

Een foto van hen beiden op een feestje. Pap op een klapstoel, mam op zijn schoot. Haar haren ultrakort geknipt, een vest over een blouse; zijn handen tegen haar buik, de vingers ineengevouwen; haar handen op de zijne, een brede glimlach op haar gezicht.

Eentje waarop ze samen op het mos tussen twee bomen zaten, in de schaduw. Beiden op blote voeten, met gekruiste benen tegenover elkaar, de knieën tegen elkaar aan. Hun gezichten donkere vlekken in de schaduw. Alsof ze elkaar geheimen vertelden.

Nog een, met pap en mam in de keuken van oma Belle in elkaars armen, zoenend. Mam hing achterovergebogen in zijn armen, haar armen losjes langs haar lijf. Achterop de foto stond: *Eerste dag terug. Herenigd!*

Die foto's vertelden een verhaal, de ene na de andere. Maar het was een verhaal zonder einde omdat mam vertrokken was en pap ons niet had verteld waarom; en het einde dat ik kende strookte niet met wat ik op de foto's zag.

De mam van de foto's zag er heel zacht en vriendelijk uit. De mam die ons in de steek had gelaten, moest heel iemand anders zijn.

Ik heb pap er wel naar gevraagd toen ik klein was. Waarom wilde ze naar Colorado? Daar woonde niemand die we kenden. We waren er nooit geweest. Maar pap mompelde dan alleen iets vaags: over mam die ze niet helemaal op een rijtje had en geen flauw idee had wat ze deed. Eén keer zei hij iets over dat mam 'te goed van vertrouwen was, meer dan goed voor haar was'. Maar er was iets in zijn ogen dat me zei dat hij me niet het hele verhaal vertelde.

Mam had in Colorado iets gezocht. Iets belangrijks. Ik had dan altijd de neiging om tegen hem te schreeuwen: *Haar bersens lagen op straat! Dat heb je toch gehoord? En je hebt gezegd dat je dat niet uit je hoofd kreeg, maar nu ben je het vergeten pap! Je bent het vergeten!*

Uiteindelijk had Shannin me gezegd dat ik er niet meer naar moest vragen omdat pap er niet goed tegen kon om aan mam te denken, dan raakte hij te veel van slag. Daar heb ik naar geluisterd, maar ik kon het verhaal toch niet van me afschudden. Het heeft me altijd achtervolgd. Letterlijk.

Dat jaar had ik nachtmerries. Steeds dezelfde. Pap, schreeuwend met zijn gezicht in het kussen. Mam, die boven op een bergtop wartaal stond uit te kramen, haar gezicht zacht en lief, haar haren wapperend in de wind. In die droom hield zij me vast, bungelend boven de afgrond.

‘Dit is mijn berg,’ zei ze, dampende adenwolken brakend. ‘Ik wil jou hier niet. Ik wil jou helemaal niet, Alexandra.’ Ze lachte, terwijl ik schopte en worstelde en smeekte of ze me wilde laten gaan.

‘Och, Alexandra,’ kirde ze. ‘Maak niet zo’n drukte. Denk je toch eens in: zo meteen moeten ze hier de hele boel afsluiten zodat de brandweer jouw hersenen van de straatstenen af kan spuiten. Dat is ook wat, vind je niet?’

Telkens als ze dan haar hand opende en me liet vallen, werd ik wakker.

Het werd zo erg dat ik ’s avonds niet meer naar bed wilde. Pap bracht me uiteindelijk naar een therapeut, die het had over ‘afsluiten’ en ‘genezen’ en van alles zei waar ik niets van begreep en pap voorstelde om me iets van mijn moeder te geven, dan zou ik me dichterbij haar voelen.

Die avond kwam pap naar mijn kamer met een gele, opgevouwen envelop in zijn vuisten geklemd.

Hij schraapte zijn keel. 'Alex, liefde, ik weet dat je het moeilijk hebt gehad met je, eh...' Zijn ogen liepen vol, hij slikte en duwde me de envelop in handen. 'Dit was van je moeder. Ik heb het op onze huwelijksreis voor haar gekocht... Het zat in haar tas op de dag dat ze, eh...'

Ik hield de envelop met twee handen vast en keek hem aan. Hij slikte en slikte, niet in staat om welke zin over mijn moeder dan ook af te maken, zo leek het. Hij knikte naar me en ik opende de envelop. Er zat een ketting in: een dun leren koord met een kleine hoepel aan het eind, in die cirkel een web van fijne, doorzichtige draden. In dat delicate web waren kleine kraaltjes geweven; eronder bungelden twee witte veertjes, zo klein dat ze van de staart van een kolibri hadden kunnen zijn. Voorzichtig voelde ik met mijn vingertoppen aan de kraaltjes.

'Een dromenvanger,' zei hij. 'Zo heet dat. Het houdt nachtmerries bij je weg, zeggen ze.'

Hij nam de ketting uit de envelop, hield hem omhoog om de leren lus recht te krijgen en hing hem om mijn nek. Hij had een wonderlijk bekende geur – een vleugje parfum, levendig, als een herinnering – en instinctief tastten mijn vingertoppen ernaar.

Op dat moment wist ik het, acht jaar was ik toen. Net zoals ik wist dat ik die dromenvanger nooit meer af zou doen, wist ik dat ik op een dag naar Colorado zou gaan, naar de plek waar mam naar op weg was geweest.

De therapeut had de plank volkomen misgeslagen. Die ketting hielp helemaal niets om het af te sluiten, integendeel. Ik wist bijna niets van mam, alleen dit, en dat voelde alsof ik op een dag volkomen af zou knappen als de ontbrekende stukjes van de puzzel niet ingevuld zouden worden. Net als pap. Alsof er op de plek in mijn hart waar

mam had moeten zitten altijd een gat zou zijn en dat ik, als ik dat niet opgevuld kreeg, op een dag net zo afgestompt en leeg zou zijn als hij. Dat ik die hersenen op straat dan ook vergeten zou, net als hij.

De volgende dag hadden Bethany, Zack en ik bij de houtstapel achter Beths huis gespeeld, waar ik hun die ketting liet zien en het hele verhaal vertelde. Mijn moeder was niet alleen maar vertrokken en mijn vader was niet alleen maar stil. Ik vertelde hun over de foto's, over mam die gek geworden was en stierf toen ze naar de bergen wilde, over mijn plan om de plek te zoeken waar zij heen wilde. Feitelijk was dat het begin van de plannen voor de trip.

Ik moest weten dat ze ergens naartoe ging, niet bij ons vandaan. Niet bij mij vandaan. Ze had van me gehouden. Ik moest weten dat ze echt van me gehouden had.

En, hoe dwaas dat ook mag klinken, wanneer tante Jules of Bethany's moeder of iemand anders me zei dat mijn moeder nu een engel was die vanuit de hemel op me neerkeek, dan kon ik me daar helemaal niets bij voorstellen.

Voor mij was mijn moeder nog altijd in die bergen, waar ze wachtte tot ik ook zou komen.